

Betydning, at Bestemmelsen eksisterer, og at der i de enkelte Tilfælde kan gøres Andendelse af den. Jeg har tænkt mig, at Noget af det Allervigtigste med Hensyn til Hundene var netop dette, at tilvejebringe en bedre Fred paa almindelige Veie. Det forekommer mig, at selv om der ikke sker nogen egentlig Stade, er den Stræf, den Ubehagelighed, Folk kunne faa ved, at en Hund farer ud og napper deres Heste i Benene og maa ske bevirker, at Hestene løbe et større eller mindre Stykke, uden at noget Menneſte veed, om deraf vil ske Stade eller ikke, en Ulempe, som man ikke bør være underkastet. Jeg kan derfor ikke tilraade dette Vædringsforſlag.

Ordføreren (Rahfer): Jeg ſkal blot tillade mig den Bemærkning overfor det ærede Medlem for 8de Kredſ (Dvejen), at naar han ikke deltog i det Udvalgsnøde, hvor Underædringsforſlaget blev vedtaget, var jo Marſagen den, at han var fræberende. Jeg tillod mig at ſørge for, at han blev underrettet ſaa vel om Vædringsforſlaget ſom om Udvalgets Stilling til det, men da jeg ikke har hørt fra ham deſangaaende, var jeg ikke i Stand til at give den Oplyſning om hans Stilling ſom han nu ſelv har givet. Det forekommer mig, at det ærede Medlem for 11te Kredſ (Th. Nielsen) yttrede, at han mente, at i den ſenere Tid var Hundenes Antal ikke ſtigende. Det er næppe Tilfældet. Man kan ikke vide noget Beſtemt derom, navnlig jo aldeles ikke paa Landet og i Kjøbenhavn kun, for ſaa vidt Tælen er om Hunde, for hvilke der er løst Hundetegn. Naar det er Udgangspunktet, og vi tage de ſidſte 20 Aar, ſaa vil man finde, at i 1867 var Antallet her i Kjøbenhavn af de Hunde, for hvilke Hundetegn var løst 3,252 og i 1887: 6,098. Hundenes Antal er alſaa omtrent fordoblet heri Kjøbenhavn, forſaa vidt ſom man kan vide Antallet efter de løſte Hundetegn; men jeg har ikke nogen Oplyſning om, hvorledes det ſtiller ſig for Landets Bedkommende. — Det er gjentagne Gange blevet nævnt, at Vædringsforſlag til § 5 gaar ud paa at det ſkulde forbydes Hunde at gje ad Folk, men det, der er Tale om er, at forbyde, at Hundene forulempe de Veifærende ved at fare imod dem eller ved gjøende at forfølge dem. Hvis det ikke ſtod der, var man ikke en Gang forpligtet til at kalde paa ſin Hund, naar den forulempede de Veifærende, og det er dog en ganſke billig Fordring.

Mourier-Petersen: Jeg ſkønner ikke rettere, end, at den Fordel ſom opnaas ved at faae en Hundeaſgift indført paa

Landet, og den Indſtrænkning af de løſſe gaende Hundes Tæl, der jo ere en ſaa ſtor Ulempe for de Veifærende og for Sagt- og Marſfred, kan vel opnaas i en ganſke overordentlig ringe Grad, derſom Vædringsforſlaget til § 4 tillige med Underædringsforſlaget af Udvalget til dette Vædringsforſlag vedtages. Den Aſgift, der er beſtemt at der derefter ſkal ſvares for en løſſe gaende Hund, nemlig 50 Ore, er ſaa overordentlig lille, at det ikke vil have nogen Indflydelse, i det Mindſte ikke nogen ſynderlig Indflydelse paa Hundeholdet, da jo de Fleſte foruden Venſkehunden ville kunne holde en løſſe gaende Hund for den ringe Aſgift. Jeg agter derfor at ſtemme imod ſaa vel det af mig nævnte Vædringsforſlag ſom det nævnte Underædringsforſlag. Jeg vil, derſom diſſe Vædringsforſlag vedtages, helſt være helt fri for at faae Hundeaſgiften indført paa Landet, ſkjøndt det ellers var en Sag, ſom jeg kunde intereſſere mig meget for. Men det vil dog ikke kunne undgaa, at Indførelſen af en ſaadan Aſgift vil medføre en ikke ſaa lille Uleilighed for vedkommende Sogneraad, og jeg kan ſom ſagt ikke indſe, at det er Umagen værd, naar man ikke derved opnaar videre, end hvad der nu ſker ved diſſe Vædringsforſlag, i Kaldede vedtages.

Th. Nielsen: Ja, det er kun en Bemærkning, jeg ſkal gjøre overfor den ærede Ordfører. Det er den, at der næppe er nogen Uoverenſtemme mellem hans Opgivelſer og mine. Saa vidt jeg har hørt, angaa hans Opgivelſer de ſidſte 20 Aar i Kjøbenhavn, medens mine Opgivelſer angaa Tiden fra 1883 til 1887, alſaa de ſidſte Aaringer, og det turde være, at den ſtørre Forſkjel, der er i de 20 Aar, ligger i de mange Hundetegn, der ere løſte. Der har vel været tidligere det ſamme Antal i Forhold til Befolkningen, men man har kun glemt at løſe Hundetegn. Med Hensyn til, hvad den ærede ſidſte Taler berørte, ſkal jeg kun bemærke det, at han ikke maa glemme, at ſaaledes ſom det foreligger i Forſlaget, er det en fri Sag for Sogneraadene, om de ville paalægge Statten eller ikke. Det vil jo have til Følge, at i ſtore Dele af Landet paalægges der ingen Skat, hvorimod det efter Forſlaget, ſom det nu bliver efter Vædringsforſlagene, forſaa vidt de vedtages, vil blive ſaaledes, at Statten kommer over hele Landet, og det er ikke noget ſaa Ubehødeligt, ſom man ſynes at mene. Thi vel er det for den første Hund kun 50 Ore, men det maa huſtes, at for de efterfølgende er det 5 Kr., og naar den paagældende Perſon ikke har egen Huſtand, bliver det ogſaa